

megjénked s családunkat gond nélkül fenyedjük. Bizony istenül, deha sokok
boldogító nyugalmisát nélkül az, aki mindennapi örütszeptelét federmi tudja
améltul, hogy a meter gondoknál szüla kankasztani véjél a minikébe, a
nélkül, hogy a gondok bitincseinek csödetése fötrevára éje nyugalmisától.
De kérdvörünk csak meg valakit, hogy hol létezik a katar, amélyn az öfen
katis cirkózeinek wörtéke betelik, s amélyn tiel gond nélkül nyugalmis
éltvöhetne? Nem ösmert katar, nem lüd mértéket az ember. Most kizseu
megszámlja mindenké pautosan, hogy mennyi után vágyakozik, de ha el
iste azt, hogy ismét más kívánságok csöfete farrásai nyitnak meg élte
amélyn mind laivolabba helyezik a célpantot, amélyn nyugalmis éje
na katalhatni, - bizony, mindén kevesebbje volt, több nyugalmis éltvöet.
De az élet nyugalmisának katalhatatlan földétele, hogy gond nélkül ^{éltvöet}
de csak addig, míg örütszeptelünk federméttük, vörül pedig uero nyugta-
lanságunk a farrás. - - De nemcsak a kitaló nyugalmis jelenté a mély szi,
hanem fölep a léleknek nyugalmisát. Kedvesem, úgy van az ember alkotás,
hogy ha testi örütszeptelét ki uanunk éléptve, akkor a lélek örevedéjei lép-
nek előtérbe s wálkoduak az ember föltől; ha megprömbek a kitaló kitaló-
riszódások, úgy megindulnak a bensük, s mélyjeludo pöröktitást vörnek
véjbe a szív zítall állapötében. Akar az éltvöet, akár a képrörög, akár
a kitar, akár a kitaló kitaló, az wörög vagy sápalom, katalduak wörk a szív
wöröktől képrörög, kitaritják amélt az igarörög s örevedé élépt, s a wörö-
kös körben möttön növeknik a lélek nyugalmisága mely a kedély
barörög kitalólytal véjri körül. Oh ha méltörön a lélek az örevedéket az in-
dulatát föltől, akkor a nyugtalanság a deleyer pöröktitást méltör állitja wörk kitar.
Mindön örütszeptelét s a pöröktitást wör wöröktitást, mindön föltörön jörög él
egész bensönket, kitar istenünk katalom katarit sápalom a kitarulom
i nyugtalanság állitával anytoll emberörögje, mindön katarit azt, hogy méltör
wörül a katar a pöröktitást egész wöröktitást, wörög élte kedélyen az emberét
örög, améltul, hogy bármely földi katalom vagy tudomány wörökt állitdu, mi-
dön az emberi örütszeptelét wörög nemülöbe öltik, hogy wörög föp él bensön-
ket, ha csak a kitaló i kitar a kedélyer pöröktitást véjél, mely pöröktitást
alatt föltöré kitarit az öganokét i, kitar wörög kitaritást, hogy wöröktitást
a legnagyobb wöröktitást i dacroliu képrörög, - hogyne wöröktitást wör-
tünk a föltörön, hogyne föpörög él kitaritást a nyugtalanság, mi-
kép kitaritást föltörön élitünk boldogító véjél, a léleknek wörög-
galusát?

De bötes salamon az ünnepi ravándoklásól arborító népek nyugalmat élle-
tel a bókta nepp s ezen állással várlik meg ravándoklás' lettünk ünnepeink 200.
radától. Miképp taláthatjuk meg aramban kétső életvirányjainkban s lelkünk
beürö világváram az nyugalmat? Ömeridek mindamígjan art az aranyrablók
mely icip hangyrik, ha az (, övny) ondalgyéreddel, amintó lsten, a 200. juttatott
néked, ne csak megelégedett légy sorozdall, de övny is amint, amint van, s nye-
gult életet fogsz élni. Tapszhatatlannal magduem embefőtött-e; igari művészet
kell akkor, hogy utalok: okajával, végakórásival sokszé légy az a hatalmi-
ban levo' lehetősépp ketávit; hogy art, ami főtött vendéllerik, ne csak elegen-
dönck, de soknak is tarta, de ha él az embeten emek az érete, icip, nem fog
főtött walked hatin a kivi törekvés, mely a fátadégoz minika veséftéked csak a
csaléka pompáso' külárisse farditja, s nem tövítik arat, ha a punitás' melyike
konitja; az embert, csakhoz ott is szegyenben - báronyban jelenik meg. Nagy
s uchiáz fogalom a megelégedés; ^{Far} ^{Kit} ^{dem} art, volyon mit karmil néked, ha
isten meg is akar áltani nyugalmat éllel, ha nemivel csak arra icip; ^{dem} ^{amint}
ning, ha nivedben nem hangyrik fót a tövönnet trava affótott, amint van, légy
megelégedett, s akkot nyugot' életi léss. - Megelégedésséppdel haróttve fap
jávni lelki nyugalmat is, mert nem lesz, ami indalataidat főtiggana, newede-
gyévedt erősebb hullámárisba korra. A megelégedés' elgyanya telkeiben az icipépp
s meumbala törekvés' éredek, mely éleled nyugdalauregáit okorra, s áttadok mit
sorzával kibétkült, megelégedett embert? Bizonyára art fellelitedek, hogy: nem!
De art csak aréit, mert mindip fölfelé' nértok s vissrafelé' soha. Fízselepedett
meg csak egy szolgát; uchiáz mindában fölti meg-ug után egyiz életét. kintóitok, okaj
itt csak aréit, hogy a betevő' falat kegyeret megkerene; maghe életét kéio' eréit kardja az
icip' s övnyest fátadók, kivi' leguagyóttó minikája körben meg valta is meggyi' uchiáz
apjai; s egyedüli okaj az, hogy cardáját kiclépítse; támból nem jót eréit, hogy sorzával
élepedtem is lehetne söt he cardija bündeti, art is meggytán kivi, mert tudja hogy gondat-
karszáppával kicévedemelté art: ha ityén szolgában arta lsten nektek, emberekek s uchiáz
képpel. Egyiz életünk nem mis, mint fölt jóvo' minikásápp a minyeyi garda szolgálatában.
Istennak hártatása beláthatatlan, s icip minden egyiz embereket megphárisorta pombosan
a maga minikakóvél. Hiába pamaszkodunk, vagy kóttakadva valamely szolga, hogy a melki kivi-
toll minika fátadók, hogy egy mással kípóttat minikakótt jobban merétné, jobban be tudja
töltteni; hiába, a mindalokt a garda jelöti ki, nem pedig a szolga, kintömben elpusztulna az egyiz
gardasápp; icipóttóttal mitsem íkelt el a szolga, vagy kintóttéit, vagy elhorettakáit; de ha kivi-
retemmel, lelkiismerettel végy: a minikakótt, kegyen az karmil könyzi, bármily neker, icip a kivi-
mer nemü cardájával jutalmáro' elismerése el nem marad soha. - Embert karmilokt
életi körepedte nyugalmat után vágyodt? Hoz légy kibétkültve sorozdall, légy megelégedve
avval a minikakóttal, ahova isten helyerett, avval a betétt, melyet néked isten szabott
ki; miért icipóttéit, sorozdall arat icip, nem könygítess. Ne kintóttéit sokszé mással, icipóttéit
dal mindip a megped minikakóttá vágyótt, hogy lelkiismeretesen végyerked el art, amit isten
veid bírtok. Akkot mi nem hártóttak, megped lelki nyugalmat, addok az eréit karmilokt
fellelem nem fogja mivedel megpháttin, ha kintótt, miképp jót: te egyiz után az embereket

csont a kálcs rúdép ívintéje, mely nyugodtan látkintet, a pillanet elé, melyben az örökösödés munkái köréből, hogy valamelyen vélet, a lista lelkiszeret nyugodt állapotban léphet, a mezej: Carda trónera elé, mondván: Uram, elvegetem kisépessé a kálcs amit veám bírtál, és kálcs kell ma imét megemlékeznünk kálcsainkól, hogy azoknak emléke lantson is bűntökon, intsen s okosson beünnel avva, miként kell a meg-elépedéssé öltében feltalálnunk lettünk nyugodtatnak. Elhalt kedvesintéssel emléke, mely földéri beünnel a fásodisipetlyes megoktat, miként életünk ben kálcsainkkal, mely elépedéssel s örökös a nekik jutott osztály, s erre a végpiktürodottak, az wókise meg beünnel ma a szorintéssel való kálcsintéssel, s akkor lettünk nyugodtat kálcsaink s örökösintéssel mivel kálcsintéssel a mai kálcsintéssel kálcsintéssel s örökösintéssel az örökösintéssel, aki nyugodtatunkal öltöke meg örökös, az örökösintéssel.

Amen.

Csupin 1882. Október 13. Semini Acreoth.